

kommer saaledes noget i Strid med hans første, thi hvis den skulde være den ene gældende, antager jeg, at der næppe vil komme noget Resultat frem.

Jeg har det staaet saaledes, at det kun er 3 Paragraffer, der kunne være en Hovedanstødssten for, at der kan opnaas en Overenskomst, nemlig §§ 3, 4 og 31. — § 3 siger, at saavidt muligt skal Jagtretten følge Brugsretten. Det er et Resultat, som jeg for mit Vedkommende godt kan gaa med til, thi det er jo temmelig vigtigt for Brugeren saa vidt muligt ogsaa at være i Besiddelse af Jagtretten.

Med Hensyn til § 31 om, at Gendarmerne ikke maa vidne i Jagtsager, saa har jo det ærede 2det Medlem for 11te Kredss paavist, at de Herrer, som tidligere have haft Ordet, have imødegaaet hinanden; men jeg vil dog sige, at jeg mener ikke, at dette Forslag fra Folketingets Side har været en Vittighed eller en Begunstigelse over for Gendarmene, og jeg mener heller ikke som det ærede 3dje Medlem for 10de Kredss (Naben), at det er indsat for at haane Gendarmene, men det er simpelthen sat ind af den Grund, at man ikke vil anerkende Gendarmene som hørende til Politiet. Stønt det er første Gang, der staa saaledes i en Paragraf i et Lovforslag, er det dog noget, som vi kende fra tidligere Tid, og som de Herrer her i Tinget ogsaa ere gaaede ind paa. Noget lignende findes nemlig i § 20 i Loven af 9de April 1891 om Snekastning. I denne Paragraf, som handler om Tilshyn med Snekastningens Udførelse, staa: „Politiet“ — og saa staa der i Parentes „Politimesteren og Sognefogden“ — har at føre Tilshyn med, at Snekastningen tilbørlig udføres.“ Gendarmene staa saaledes ikke nævnte, og naar Politimesteren og Sognefogden ere anførte som Politiet, saa mener jeg, at Meningen maa være den, at Gendarmene ikke kunne regnes som hørende til Politiet og altsaa ikke have Ret til efter denne Lov at føre Tilshyn med Snekastning. Hvis det kunde berolige de Herrer, kunde vi maaste forandre denne Bestemmelse i Jagtlovforslaget i samme Retning, saa at § 31 kunde præciseres saaledes, at det skal være Politimestre, Politibetsjente, Sognefogder, Jagtbetsjente og Skovbetsjente, der have at føre Tilshyn med Jagten. Saaledes kunde vi uden at faare nogen undgaa at nævne Gendarmene; det skal jeg ikke have noget imod. For Resten antager jeg, at Gendarminstitutionen kun er en midlertidig Foranstaltning; den er jo ogsaa allerede nu en Del begrænset, og muligvis er det kun et Tidsspørgsmaal, naar den helt vil forsvinde.

Jeg synes derfor ikke, at denne Paragraf skulde være en Hindring for, at Lovforslaget skulde gaa igennem. — Dette Lovforslag indeholder de vigtigste af de Punkter, jeg har kæmpet for, eller udelader de Punkter, som jeg har kæmpet imod. Saaledes udelader det navnlig Jagtteen og Forbud imod Søndagsjagten og indeholder, som det ærede 2det Medlem for 11te Kredss omtalte, offentlig Paatale af Jagtovertredelser. Det mener jeg er en stor Betryggelse mod Krybskytteri. Det ærede 7de Medlem for 2den Kredss anførte, at Forslaget var til at fremme Krybskytteri, men jeg mener, at den offentlige Paatale og Mulktbestemmelserne ere en god Betryggelse mod Krybskytteri, og ligeledes, hvad der ogsaa blev anført af det ærede 2det Medlem for 11te Kredss, at Mulktterne for Søndagsjagten ere stegne betydeligt. Jeg mig staa det altsaa saaledes, at jeg kan give Lovforslaget min Stemme i den Stikelse, hvori det foreligger, og jeg tror ikke, der vil stille sig uovervindelige Hindringer i Vejen for, at vi kunne komme til et Resultat, maaste ikke i denne Samling, da Tiden er saa langt fremrykket, men muligvis i næste Samling. Jeg skal ikke lægge videre Beslag paa Tingets Opmærksomhed, men kun anbefale Lovforslaget i den Stikelse, det har.

C. Danneberg-Samsøe: Det er naturligt, at man ikke i Jagtloven kan opnaa alle de Forbedringer, som man ønsker. Folketinget har foretaget mange Ændringer i det Forslag, som Landstinget tidligere har vedtaget, og naar der nu skulde være Tale om at faa en Jagtlov, er det klart, at man maa resignere paa begge Sider ja endog maaste temmelig betydeligt. Hovedsagen forekommer mig at være den, hvorvidt man ved en Overenskomst med Folketinget kan opnaa noget bedre end det, vi nu have, og hvorvel Folketinget har gjort mange Forandringer, synes det mig dog ikke at være aldeles umuligt. For Landstingets Vedkommende forekommer det mig imidlertid, at det er temmeligt vigtigt at fastslaa Hovedprincipperne, og et af Hovedprincippernes 1ste Kapitel har jo fra gammel Tid været det, som ogsaa er sagt i den aller første Sætning af Forslaget, at Jagtretten tilkommer Grundejeren, men man har jo senere foretaget Indskrænkninger deri — jeg tror, det var i Loven af 1851 — lige over for Brugeren. Folketinget har imidlertid, saa synes det mig, arbejdet stærkt i Retning af at begunstige Brugersens Rettigheder paa Beskaffning af Grundejers, altsaa af den virkelige Jagtejers Ret, og det er noget, som jeg selvfølgelig ikke kan gaa med